

Marina Herlop: «Per mi la música és purament estètica»

Conversem amb la pianista de Piera sobre 'Pripyat', l'àlbum que acaba de publicar

Marina Herlop | Anxo Casals

Després de dos àlbums -*Nanook* (Instrumental Records, 2016) i *Babasha* (Aloud Music, 2018)-, **Marina Herlop** sorprèn ara amb el seu primer treball produït íntegrament per ella mateixa en un ordinador, *Pripyat* (PAN, 2022). La jove pianista de Piera presenta un disc marcat pels trucs hipnòtics de la seva veu i les agrupacions rítmiques que en alguns moments assoleixen la més gran subtilesa i en altres esdevenen línies caòtiques. Parlem d'aquest treball i de la visió personal de la música amb **Marina Herlop**.

Per què has titulat el disc 'Pripyat'?

M'agrada la sonoritat de la paraula. Arran d'aquí vaig investigar una mica sobre el seu origen: és una ciutat que es va haver d'evacuar pel desastre nuclear de Txernòbil. Actualment, és una ciutat abandonada i totalment envaïda per la naturalesa. Té l'aspecte de com seria el món si els humans deixéssim d'estar aquí. Però no l'he triat tant per una qüestió conceptual -tot i que també m'agrada-, sinó per la sonoritat de la paraula.

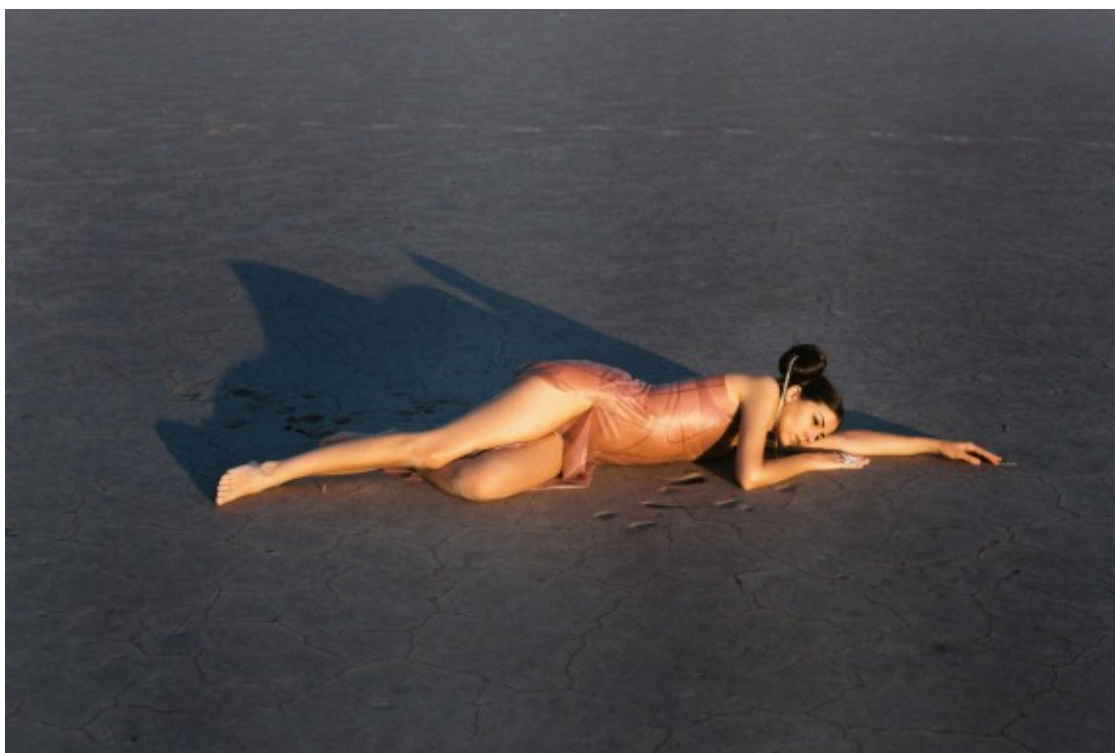
Quan comences a fer composicions pensant en aquest àlbum?

L'estiu del 2018 vaig fer com un retir i vaig començar a compondre. Però en aquell moment no sabia ni produir amb l'ordinador, o sigui, que ha estat un procés dens i llarg. Quan estava acabant l'àlbum va venir la pandèmia, que encara va endarrerir-ne més la publicació. La producció

del disc ha acabat comprénent tota una etapa de la meua carrera i de la meua vida.

Quina és la intencionalitat d'aquest treball?

No massa més enllà de fer música en si. No concebo la música com una manera d'explicar qualsevol història o reflectir qualsevol concepte o imatge relacionada amb els afers mundans. Per a mi la música és purament estètica. En l'àmbit personal sento una crida -que no sé ben bé d'on surt-, que em demana compondre música. En èpoques en què el projecte no ha tingut tants concerts o que no he estat externament tan activa, el que m'ha fet sentir un progrés en la meua trajectòria és alguna cosa més aviat interna. El moment de compondre *Pripyat* va ser en una etapa en la qual no em sentia amb massa energia perquè no sabia ben bé com aniria el projecte i vaig canalitzar-ho en aquest treball.

Marina Herlop Foto: Anxo Casals

Primer vas publicar 'Nanook', i després 'Babasha'. Quina evolució consideres que has fet amb aquest nou 'Pripyat'?

La principal diferència és que en aquest àlbum he utilitzat l'ordinador com el centre d'operacions, i el piano i la veu com a instruments que proveïen a l'ordinador de melodies i harmonies. El fet que l'instrument central fos l'ordinador ha canviat tot el procés. He descobert uns recursos nous que, per una banda, m'han generat excitació per entendre-ho tot i, per l'altra, caos. Aquesta sensació reclamava la necessitat d'ordre i, per tant, d'entendre la música des d'un altre prisma, descobrint els principis de la música a través d'adonar-se que el que has fet no està ben fet. Quan componia només amb el piano i la veu, tenia només dos elements limitats per les melodies que coneixia, la velocitat que puc arribar a tocar, etc. Ara, en canvi, hi ha hagut una mena d'hipertròfia dels elements, és com si la nau tingués molts més botons.

T'has descobert com a productora?

Sí. Ha estat un procés extenuant, té moltes llums i moltes ombres, però les llums són tan potents

que generen una sensació de realització personal molt gran. No només m'ha despertat l'interès per la producció musical -pròpia o d'altres persones-, sinó que també per la dimensió sonora, una cosa que no havia apreciat amb la profunditat que ho estic fent ara. Per exemple, m'encantaria ser *mixer*. Quan estàs tocant el piano, en certa manera, ja estàs aprenent a mesclar: els baixos han de sonar amb una intensitat concreta i en equilibri amb les melodies.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=TAFekxeTAWE>

"miu" ve acompanyada d'un videoclip molt explícit. Com el vas plantejar?

Circumstancialment, la cançó fa de banda sonora d'aquest vídeo, però, per a mi, en general, les dues coses tenen la seva entitat, no són indissociables. Des del meu punt de vista, l'experiència sonora no acostuma a anar lligada d'imatges: és una experiència separada i autosuficient. El procés de plantejament d'aquest vídeo és més prosaic o accidental del que sembla. A mi m'agraden molt els animals i penso que desprenen tendresa i puresa. Vaig pensar que el part d'algun animal seria quelcom impactant per transmetre aquesta dolçor, però també certa ordinalitat, perquè pot arribar a ser tabú i molest. Aquesta dualitat, aquest contrast, trobo que va bastant de la mà de la cançó: no et pots relaxar massa durant l'escolta.

Potser, per la teva formació de conservatori, sovint es relaciona la teva música com una revisió avantguardista de la clàssica. Creus que li calen noves interpretacions a la música clàssica?

Aquesta associació de la música clàssica crec que s'ha produït pel fet d'utilitzar un piano i perquè les melodies són molt canviants i tenen un cert deix de música clàssica. Quan componc no m'estic plantejant en cap moment què estic fent. Hi ha una incògnita total sobre el resultat, perquè jo puc tenir una direcció, però després la música em tiba cap a un altre lloc i surt una cosa diferent. Al final posem etiquetes a la música per poder-la descriure mentre no està sonant, però posar la música en aquestes caixes que són els gèneres, no sé fins a quin punt continua tenint sentit. Som una generació que des de petits hem tingut accés a músiques de tot el món i de totes les èpoques. Al nostre cap hi ha barrejat des de les cançons de Disney fins a **Blink 182**, **Beyoncé** o **Stravinsky**. El cap fa les associacions que vol, i en surt el que surt. En els dos discs anteriors sí que tenen una associació més clara amb la música clàssica, però en aquest treball no soc conscient de les influències.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=m3_tdWTPqoI

En una societat en què tothom escolta una música molt comercial, què creus que aporta la teva música i com s'ha de consumir?

Cadascú és lliure de fer el que vulgui, escoltar la música que vulgui i consumir-la com vulgui. Des que he entrat a la dècada dels 20, m'he anat interessant per tendències més experimentals. No vull desmerèixer cap mena de música, perquè tota ha de tenir un espai, però per a mi el valor de la música no està en el gènere o la popularitat, sinó en si està ben feta. Pots escoltar un tema pop què és una meravella i música experimental que no s'aguanta. Quan has escoltat bastant música, tens una certa il·lusió de les coses que estan ben fetes o mal fetes. La música experimental té un espai menys petit, no es consumeix tant, no interessa tant. Dit això, no sento una voluntat de fer una croada en contra les persones que conceben la música com un entreteniment. Hi ha gent que no té gens d'interès a entrenar la seva sensibilitat i això està perfecte. Ara bé, sí que crec que és una llàstima que aquells que fem una música menys comercial ens costi tant viure d'això perquè la nostra dedicació és tan gran i lícita com aquells que fan música que genera molts diners.

Marina Herlop Foto: Anxo Casals

Creus que ens fixem massa en les lletres de les cançons i no deixem espai per al que ens transmeti la música?

He descobert que hi ha una tendència a voler buscar un concepte, però la música està fora dels afers humans, s'aguanta sense parlar de res. És un joc de freqüències sonores que al nostre cervell li semblen belles o desagradables. En la música pop sobretot hi ha l'associació a una història humana -amor i desamor-, on s'afegeix un videoclip i es reforça el missatge per definir de què parla aquella cançó. Es concep la música com un recipient on ficar una història, una imatge o un concepte. Jo no he sentit aquesta necessitat. Al conservatori, la música s'entén com una cosa autosuficient, pots tocar una sonata per a clarinet i ningú et preguntarà de què va això. Per a mi, la màgia és que a través de la música puguem descansar una estona de totes aquestes coses que ens passen als humans i que són menys interessants que la música per si mateixa.